

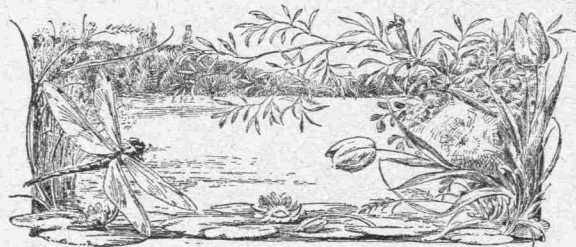
Τιμή συνδρομής έτησίως και προπληρωτέας: Διά τό Έσωτερικόν δρ. 8
 διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 10. — Τιμή φύλλου: Διά τό Έσωτερικόν
 δρ. 0,20 διά τό Έξωτερικόν φρ. χρ. 0,20.

Διά καταχωρήσεις άγγελιών έν τή τελευταία σελίδι κτλ. γίνονται ιδιαίτεροι
 συμφωνίαι. — Γραφείον: όδός Νομισματοκοπέιου άριθ. 7 παρά τήν
 Διεύθυνσιν τής Άστυνομίας.

1895.

Έν Αθήναις, 9 Άπριλίου.

Άριθ. 15.

Ο ΝΕΙΡΟ

Τόν έβλεπα. Τριγύρω του νυχτιά χωρίς άστέρη,
 βαρύν σκοτάδι και πηχτό που πλάκωνε τή φύση·
 μάτι δέ δύνουνταν να δει ή να σαλέψει χέρι
 ή ν' ανασάνει αναπνοή ή στόμα να μιλήσει.

Κι' όμως τόν έβλεπα. . . εκεί με τή γλυκιά ματιά του,
 γιομάτη από βαθύ καμμό κι' αγάπη, με θωροῦσε
 άκίνητος . . . που μ' άνοιχτή άψτός τήν άγκαλιά του
 μέσ' σ' τή δική μου άλλες φορές, σά μ' έβλεπε, πετούσε.

«Γιατί τά χείλια του κλειστά, κρύα γιατί σά χιόνια;»
 έλεγε ό νοῦς μου και φριχτή τόν τυραγοῦσε ζάλη
 «π' άψτά τρεμοσαλέβουνταν σ' τά περασμένα χρόνια,
 »σά γύριζ' άπ' τήν ξενιτιά και σμίγαμε και πάλι».

Και τ' όνομά του πάσκιζα να πώ τ' αγαπημένο,
 να κράξω «Μέρες πέρασαν και μῆνες, άδερφέ μου,
 »που τή γλυκιά σου τή φωνή ν' άκούσω περιμένω,
 »μιά λέξη μίλησέ μου».

Μά σ' τό λαιμό μου πνίγουνταν τά λόγια· και ζητούσα
 με χέρια περικαλεστά τόν πόθο μου να δείξω,
 μα σά να πέτρωσαν σ' τή γῆς άπάνου, δέ μπορούσα
 τά χέρια μου να σμίξω.

Και με πιασμένο ανασασμό καρτέρεβα βοήθια,
 μα νέκρα πάντα και σιγή· μόν τῆς καρδιάς μου οι χτύποι,
 σά χτύποι νεκροσήμαντρου άκούσαν μέσ' σ' τά στήθια
 μ' άπελπισμένη λύπη.

Κι' εκεί τά νύχια άρχίνισα σ' τις σάρκες μου να μπήγω,
 ζητώντας άπ' τ' άθώρητα ν' απαλλαχτώ δεσμά μου,
 τί μέσ' σ' τήν άφωτη νυχτιά τόν είδα λίγο λίγο
 που σβούσε από μπροστά μου.

Και προσπαθοῦσα, μάχουμουν. . . κι' ή στενοχώρια, οι πόνοι,
 μ' ένα μου δάκρυ ξέσπασαν βαρύν και φλογισμένο,
 που τό 'νωσα βαθιά βαθιά τήν όψη να μ' όργώνει
 σά μέσα σ' άγρια σίδερο φωτιά κοκκινισμένο.

Εὔπνησα τότες. Τῆς άβγῆς τόν ήλιο άντίκρυ μου είδα
 που με τό φῶς του του βουνοῦ χρυσόβλουζε τήν πλάτη.
 Ώ του ήλιου πῶς άχαρη μου φάνηκε ή άχτιδα
 στερονά άπ' του δόλιου μου άδερφοῦ τ' όνειρεμένο μάτι!

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

